Scheiner Aladár Moses Rosen Főrabbival

Scheiner Aladár, a második férjem baloldalt áll. 1975-ben készült a kép, Nagysármáson. Ott van Moses Rosen főrabbi is mellette. Nem emlékszem pontosan, de sok zsidót megöltek ezen a helyen. [A Marosvásárhelytől kb. 30 km-re lévő Nagysármáson az 1944. szeptember 16. és 17. közötti éjjelen, Ros Hásáná előestéjén Láncz László csendőrkapitány parancsnoksága alatt a visszavonuló magyar hadsereg legyilkolta a falu 126 főből álló zsidó lakosságát. -- A szerk.] A hitközségtől a

férfiak kimentek oda vidékre, és megemlékeztek az eseményről. Aladár az 1960-as években került a marosvásárhelyi hitközséghez, biztos már előtte volt valami kapcsolata a hitközséggel, ha őt hívták, hogy legyen az elnök. Már elnök volt, mikor én 1978-ban hozzámentem. Húsz évig volt elnök. Nagyünnepekkor ő korábban ment el a templomba, én később mentem, de ez nem volt soha probléma. Aladár egyáltalán nem szólt bele, hogy vallásos vagyok-e vagy sem, ami nagyon jó volt, mert én nagyon gyenge eresztés voltam zsidó szempontból. Sosem volt kóser háztartásom, akkor sem, amikor ő a hitközségnek az elnöke volt. De Magdusnál se volt, az előző feleségénél. Az egyedüli dolog, amit csináltunk, hogy ünnepkor elmentünk templomba. Aladár természetesen többször ment, és azonkívül ott volt állandóan a hitközség irodájában. Emlékszem, mindig hozta a főrabbi a feleségét, s mellette nekem kellett ülnöm. Szimpatikus nő volt. A főrabbi távol tartott mindenkit magától. Amikor elmentünk Bukarestbe, hogy az amerikai vízumot intézzük, Aladár egyúttal elment hozzá is, hogy elintézze, hogy Sauber legyen az új elnök, mert ő le akart mondani -- vagyis én nem hagytam neki békét, hogy mondjon le. A főrabbi titkára fogadott, s áttelefonált, hogy fogad-e. Tudta jól, hogy vidékiek vagyunk, és vissza kell mennünk. Nagyon megharagudtam rá, mikor mondta, hogy nem tud fogadni, csak másnap. Így egy nappal tovább kellett ott üljünk Bukarestben, a szállodában, azért, hogy fogadni tudjon.